

z. a n., pokud nebyl jím výslovně zachován v platnosti. Ustanovení § 6 g) výše uvedené do zákona toho nebylo pojato a proto bylo jím zrušeno. Pozdějším zákonem ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n. byly však předpisy § 1 až 10 zákona o nemocenském pojištění ve znění pozdějšími zákony, tedy i zákonem čís. 457/1917 ř. zák. pozměněném opět obnoveny, avšak podle výslovného ustanovení § 1 cit. zák. jen pro zaměstnance podrobené pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců a pro osoby uvedené v § 2 (1), čís. 1, 4 a 7 zák. ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. a v § 9 čís. 3 vl. nař. ze dne 29. prosince 1921, čís. 506 sb. z. a n., nikoliv však pro lékaře, jimiž jsou právě žalobci. Není tudíž příslušnost rozhodčího soudu v § 6 g) uvedeného zákona pro žaloby, o něž jde, opodstatněna a jest proto námitka nepřislusnosti dovolaného soudu bezpodstatnou.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by o námitce nepřislusnosti znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dlužno přisvědčiti rekursnímu soudu, že podle § 6 g) zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. byl k rozhodování o sporných nárocích ze smluvního poměru mezi nemocenskou pokladnou a lékaři příslušným rozhodčí soud úrazových pojišťoven dělnických. Tento zákon byl ovšem zrušen zákonem ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří. Avšak zákonem ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n. byly pro zaměstnance v § 1 tohoto zákona uvedené zachovány v platnosti předpisy §§ 1—10, tudíž také § 6 g) zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. a zákonů je pozměňujících a doplňujících. Pro řešení sporné otázky příslusnosti jest tudíž jediné rozhodnou okolnost, zda se lékařské úkony žalobců týkají zaměstnanců náležejících k osobám vytčeným v § 1 zákona ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n., aniž sejde na tom, zda žalobci jsou sami takovými osobami čili nic, jak se rekursní soud omylem domnívá. Soud první stolice ovšem zjistil, že dotčení zaměstnanci jsou podrobeni pensijnímu pojištění. Toto zjištění bylo však napadeno rekursy jako spisům odporující a to právem, neboť ve spisech není podkladu pro takové zjištění, ježto tato otázka nebyla vzata na přetřes. Teprve ve stížnostech tvrdí žalobci, že členové žalované pojišťovny, jež léčili, jsou vesměs dělníci na denní mzdu a nepodléhají pensijnímu pojištění, kdežto stěžovatelka tvrdí v dovolacím rekursu, že dotčení zaměstnanci podléhají pensijnímu pojištění. Poněvadž se soud první stolice touto rozhodnou otázkou vůbec nezabýval, bylo usnesení soudů nižších stolic zrušiti a uznati, jak se stalo.

Čís. 7955.

Přednesl-li žalobce žalobní děj sice u soudu místně nepřislusného, ale byla-li poté věc pro namítanou nepřislusnost postoupena podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. na návrh žalobcův jinému soudu a tam teprve za-

žalobce zmeškal rok k ústnímu jednání, lze vynésti rozsudek pro zmeškání jen podle §§ 399 a 442, druhý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1928, R I 268/28.)

Žalobu, zadanou původně na okresním soudě v T., postoupil tento soud k námitce nepřislušnosti podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. okresnímu soudu v R. Žalobce se nedostavil k roku k ústnímu přelíčení u tohoto soudu, načež soud první stolice k návrhu žalovaného vynesl rozsudek pro zmeškání, jímž žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc procesnímu soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Nové jednání před soudem, na nějž byla žaloba pro vyhovění námitce nepřislušnosti postoupena, jest podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. provéstí s použitím jednacího protokolu sepsaného o prvním jednání a všech ostatních spisů sporu se týkajících a jest je ve smyslu § 138 c. ř. s. zahájit jako odročený rok. Z těchto procesních předpisů vyplývá, že rok k ústnímu jednání ustanovený prvním soudem po postoupení žaloby na 24. února 1927 nemá ráz prvního roku ustanoveného na základě žaloby ve smyslu prvního odstavce § 442 c. ř. s., nýbrž pozdějšího roku ve smyslu druhého odstavce tohoto §, roku k pokračování v ústním přelíčení, provedeném při roku dne 23. září 1927 u okresního soudu v T., při němž podle jednacího protokolu nejprve žalobce přednášel žalobu, takže bylo jednáno ve věci hlavní. Z toho plyne dále, že při tomto roku pro nedostavení se žalobce nemůže býti vynesena rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., nýbrž že jest použití předpisů § 399 c. ř. s., a dlužno přihlídnouti k prohlášením a skutkovým údajům v žalobě a tudíž i k důkazům nabídnutým v žalobě. Ano se tak nestalo, trpí řízení první stolice podstatnými vadami, jež jsou způsobilé zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka odkazuje se na správné odůvodnění napadeného usnesení, k němuž jest na vývody rekursu dodati toto: Při prvním roku konaném odděleně u okresního soudu (§ 440 odstavec první, druhá věta a § 239 c. ř. s.) vznesla žalovaná strana námitku místní nepřislušnosti. Přednes ve věci byl podle poslední věty § 239 c. ř. s. a § 440, odstavec první c. ř. s. vyloučen (srv. také plen. rozh. čís. 4001 sb. n. s. a Právník 1924 str. 378). Při následujícím roku, určeném k ústnímu přelíčení, přednesla podle jednacího protokolu žalující strana žalobu (§ 215 a §§ 176—177 c. ř. s.). Tento přednes ve věci byl již procesuálně přípustným, neboť rok byl právě určen k ústnímu jednání. Již tato okolnost bránila tomu, by mohl býti při některém pozdějším roku proti žalobci vynesena rozsudek pro zmeškání podle §§ 396 a 442 první odstavec c. ř. s., neboť žalobní děj byl přednesen. Ale, i kdyby se přistoupilo na názor

stěžovatelky, že mohlo by teprve ústní jednání v procesně technickém smyslu odvrátiti rozsudek pro zmeškání podle řečených předpisů a že takové jednání jest tu jen tehdy, když obě strany podle předpisů civilního řádu soudního zaujmou k nějakému tvrzení stanovisko a učiní vzájemná prohlášení, stalo se i to, neboť podle jednacího protokolu popřela žalovaná strana děj žaloby, čímž učinila prohlášení ve věci. Na tom nic nemění okolnost, že mezi přednes žalující a žalované strany ve-
 • psáno jest usnesení, že na návrh žalované strany bude projednáváno o námitce nepřislušnosti odděleně, ani okolnost, že při tomto a při pozdějších ústních jednáních bylo jednáno již jen o námitce nepřislušnosti, neboť obě strany učinily již také přednes ve věci, který svůj účinek podržel. Tvrzení stěžovatelky, že v prvním období řízení bylo jednáno toliko o námitce nepřislušnosti, jest v rozporu s jednacím protokolem ze dne 23. září 1927. Rovněž nerozhodnou jest okolnost, že později bylo námitce místní nepřislušnosti vyhověno a že na návrh žalující strany byla věc podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. postoupena jinému soudu žalobcem označenému, že tento soud nařídil pak rok k ústnímu jednání a že se žalující strana teprve k tomuto roku nedostavila, neboť tím výsledky posavadního jednání nepozbyly účinku a nové jednání mělo býti provedeno s použitím jednacího protokolu sepsaného o prvním jednání a všech ostatních spisů sporu se týkajících a mělo býti zahájeno podle § 138 c. ř. s., jak již odvolací soud správně vyložil. Vždyť účelem předpisu § 261 odstavec šestý c. ř. s. bylo také, by výsledky dosavadního jednání nepřišly nazmar. Stále tu byl procesuálně účinný přednes žaloby, ke kterému musilo býti hleděno podle §§ 399 odstavec první a 442 odstavec druhý c. ř. s., takže jen podle těchto předpisů mělo býti postupováno. Jsou tedy nesprávnými názory stěžovatelovy, že onen jiný soud právem posuzoval věc jako úplně nový spor, že ústní jednání tam nařízené musilo býti posuzováno jako první ústní jednání ve věci, že tu nebylo přednesu, který by byl potřeboval důkazu a že rozsudek pro zmeškání podle §§ 396 a 442 první odstavec c. ř. s. byl na místě.

Čís. 7956.

Poštovní zaměstnanci.

Byl-li kdo přijat jako volná výpomocná síla úřednická a přidělen poštovnímu úřadu, platily pro něho předpisy vydané pro tuto skupinu zaměstnanců poštovní správou najmě i výnos ministerstva obchodu ze dne 18. října 1917, čís. 35.075.

Byl-li zaměstnanec důvodně propuštěn jako přebytečná síla, nemá právního nároku na požitky za t. zv. nemocenský rok.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1928, Rv I 1100/27.)

Žalobce, pensionovaný poštovní oficiant s titulem poštovního adjunkta, byl na svou žádost znovu přijat do služeb poštovních výnosem ministerstva pošt a telegrafů v Praze ze dne 9. dubna 1919 na zkoušku